

בעהש"ת

להזות בנועם

עניינים המתבארים במאמר

בנין המשכן ב'כסף וזהב'

המשכן לא היה במקום קבוע

ידידה תכלית העליה

פורים - עד דלא ידע

לשכת שיעורים ושיעורי תורה ברסלב
breslevmail@gmail.com

גליון כו • פרשת פקודי - פורים • תשפ"ד

יו"ל על-ידי חבורת נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

ניצוצות אור מתוך המאמר

אֲשָׂא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאֵן יָבֵא עֲזָרִי, שְׂאִינִי יוֹדֵעַ בְּאֵמַת אֵיךְ
אֶפְשֶׁר שִׁיבֹא לִי עֲזָר וְיִשׁוּעָה, מֵאַחַר שֶׁבְּכָל יוֹם יֵצֵדוּ מִתְנַפְּרִי
עָלָיו, וְעַל-פִּי רַב הוּא מוֹסִיף חֶמְאָה עַל פֶּשַׁע, אֲבָל אֶף-עַל-פִּי-כֵן
בְּשִׂמְקִים הַעֲצָה הַנִּלְ, וְשׂוֹאֵל וְדוֹרֵשׁ וּמְבַקֵּשׁ וּמְחַפֵּשׁ וְנוֹשֵׂא
עֵינַי לְמִרְוֵם בְּחִינַת אֲשָׂא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאֵן יָבֵא עֲזָרִי, אֲזִי
תִּכְרַף עֲזָרִי מֵעַם ה' עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ, פִּי בּוֹדֵאֵי יָבֹא לִי
יִשׁוּעָה עַל-יְדֵי-יְהוָה, עַל-יְדֵי הַבְּקִשָּׁה וְהַחֲפוּשׁ לְבָר

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזונו בנועם ה' ולבקר בחיכלו
מתוך מעינות דברי קדשו של
הרה"ק מוהר"ר **נתן מברסלב** זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלכות

גליונות שיעורים ומודעות בתורת ברסלב
breslevmail@gmail.com

לכל הערה הארה תגובה או הצעה נא לפנות ל:
lb1877300@gmail.com
וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בסמוכת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לסמוכת הנ"ל

מאמר אמרי נועם

טוב תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משכחת עוזן

התגלות כבוד השי"ת בעשרה מאמרות - במקומות הרחוקים מאוד מאיר אור גדול 'איה' - על ידי שמחפש השי"ת בירידה נתהפך הירידה לתכלית העלייה - העוסק במשא ומתן ומחפש את כבודו ית' עולה מדרגה לדרגה - קדושת המשכן הוא בחינת 'איה'

וּבַהֲעֲלוֹת הָעֲנַן מֵעַל הַמִּשְׁכָּן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּבֵל מִסְעֵיהֶם
(שמות מ, לו).

אפילו המקומות הרחוקים מאוד מקבלים חיות
מהשי"ת

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (חלק ב' תורה יב) בעשרה מאמרות נברא העולם (אבות ה, א) - ובכל מאמר ומאמר יש בו בחינת כבוד מיוחד, שהוא שרשו. ואפלו בעברות ודברים רעים, חס ושלום, ששם אין כבודו יתברך, בבחינת (ישעיה מב) וכבודי לא אחר לא אתן, שיש גבול להכבוד שלא יתפשט לשם, אבל דע, כי אף על פי כן בודאי גם הם מקבלים חיות ממנו יתברך - אך דע, כי הם מקבלים מבחינת מאמר סתום שהוא בראשית, שהוא כולל כל המאמרות, [עין שם בגמ' שמבואר ש'בראשית' הוה נמי מאמר, ומבואר בספרי קבלה שהוא מאמר גבוה, ונסתר מאוד מבני אדם], וכלם מקבלים חיות ממנו. ודבר זה אי אפשר להבין, ואסור להרהר בזה כלל.

עי"ז שהאדם מחפש ומבקש במקומות הרחוקים את השי"ת נתהפך הירידה לעלייה גדולה

ועל-כן כְּשֶׁאָדָם נוֹפֵל, חֵס וְשָׁלוֹם, לְבַחֲנֵת מְקוֹמוֹת אֱלֹהֵי, וְאִזִּי מִתְחִיל לְהִסְתַּכֵּל עַל עֲצָמוֹ, וְרוֹאֶה שֶׁרְחוֹק מְאֹד מִכְבוֹדוֹ יִתְבַּרְךָ, וְשׂוֹאֵל וּמִבְקֵשׁ אִיֶּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, וְזֶה זֶה עֵקֶר תְּקוּנוֹ וְעֲלִיתוֹ, בְּבַחֲנֵת יְרִידָה תְּכֻלִּית הָעֲלִיָּה. כִּי 'אִיֶּה' מְקוֹם כְּבוֹדוֹ זֶה בַּחֲנֵת הַכְּבוֹד עֲלִיוֹן שֶׁל הַמַּאֲמָר הָעֲלִיוֹן, דְּהֵינּוּ הַמַּאֲמָר סְתוּם בְּרֵאשִׁית, שֶׁמִּשָּׁם נִמְשָׁךְ חַיּוֹת לְמְקוֹמוֹת הָאֱלֹהִים, [ועל כן שואלים אי"ה מקומו, כי אין רואים את כבודו ית' שם, כי הוא נסתר], נִמְצָא כְּשֶׁמִּבְקֵשׁ וּמְחַפֵּשׁ 'אִיֶּה' מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, בְּזֶה בְּעֲצָמוֹ הוּא חוֹזֵר וְעוֹלָה אֶל הַכְּבוֹד הָעֲלִיוֹן, שֶׁהוּא בַּחֲנֵת 'אִיֶּה', שֶׁמִּגְדֵּל הַסִּתְרָתוֹ וְהָעֲלָמוֹ הוּא מַחֲיָה מְקוֹמוֹת הַלָּלוּ, וְעֹכֵשׁ, עַל-יְדֵי שֶׁהוּא נֹפֵל לְשָׁם, וְאִזִּי מִבְקֵשׁ 'אִיֶּה' מְקוֹם כְּבוֹדוֹ. וּבְזֶה חוֹזֵר וּמִדְּבֵק עֲצָמוֹ לְשָׁם, וּמַחֲיָה אֶת נַפְלָתוֹ, וְעוֹלָה בְּתְכֻלִּית הָעֲלִיָּה עִי"ש באריכות.

לפני כל עלייה יש ירידה שאז השי"ת נסתר ממנו וצריך לחפש איה מקום כבודו

ובליקוטי הלכות (הל' גבית חוב מהיתומים הל' ג) **מבאר** כִּי עֲנִין הַנִּזְכָּר הֵיא עֲצָה נִפְלְאָה וְדֶרֶךְ יְשָׁרָה מְאֹד לְכָל אָדָם, לֹא מִבְּעֵיֶא לְהֶאֱנָשִׁים הַקְּטַנִּים בְּמַעֲלָה, וּבִפְרָט מִי שֶׁנִּפֵּל, חֵס וְשָׁלוֹם, מִעֲבוּדַת ה', וּמִכָּל שֶׁכֵּן מִי שֶׁנִּפֵּל, חֵס וְשָׁלוֹם, לְמְקוֹם שֶׁנִּפֵּל, שֶׁבוֹדָאֵי אֵינּוּ יְכוּלִים לְהַחֲיוֹת אֶת עֲצָמוֹ כִּי אִם עַל-יְדֵי עֲנִין הַנִּזְכָּר, שֶׁגַּם בְּמְקוֹמוֹ יִבְקֵשׁ וְיַחֲפֵשׂ אַחַר הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, וְאִזִּי יִזְכֶּה לְעֹלוֹת מִן הַיְרִידָה וְהַנְּפִלָה הַגְּדוֹלָה לְתְכֻלִּית הָעֲלִיָּה, אַךְ אֶפְלוּ אֲנָשִׁים כְּשֶׁרִים בְּאָמֹת, וְאֶפְלוּ הַגְּבוּהִים בְּמַעֲלָה יִתְרָה צְרִיכִים גַּם-כֵּן לְעֲנִין הַנִּזְכָּר,

כי כל אדם צריך לעלות תמיד מדרגא לדרגא, כי האדם אסור לו להיות עומד, וכשצריך לעלות מדרגא לדרגא, אזי בהכרח שיהיה לו ירידה קדם העליה כמובא. ואזי בעת שיש לו הירידה שקדם העליה. ואז הוא רחוק מהשם יתברך וכבודו יתברך נסתר ממנו, ואז הוא צריך לחפש ולבקש 'איה מקום כבודו'.

בכל עליה מדרגה לדרגה צריך האדם להכליל בשורש המאמרות שהוא 'איה' ולהמשיך משם העליה

ועל-ידי-זה הוא זוכה לעלות בתכלית העליה בחינת 'איה', ועל-ידי-זה הוא עולה למדרגה גבה יותר, כי אי אפשר לעלות מדרגא לדרגא כי אם על-ידי בחינת 'איה', שהוא המאמר העליון בחינת 'מאמר סתום – בראשית', שכל העשרה מאמרות מקבלין ממנו. כי כשעולין מדרגא לדרגא, זהו בחינת התחדשות הנשמה שמתחדש עכשו, ונעשה כאיש אחר על-ידי שיצא מדרגה הראשונה ונכנס למדרגה השנייה, ואי אפשר לחדש עצמו ולצאת מדרגה למדרגה כי אם על-ידי שחוזר ועולה לתכלית השרש, שהוא בחינת 'איה', שהוא השרש של כל העשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שבהם כלולים כל העולמות וכל הנשמות וכל מדרגות שבעולם.

כשזוכה לחפש את השי"ת בשעת הירידה זוכה להמשיך היות ממדרגה גבוה יותר

ומחמת זה בעצמו כשרוצין לעלות מדרגא לדרגא צריכין שיהיה ירידה קדם העליה, כי כשרוצין לעלות מדרגא לדרגא בהכרח צריכין לחזר ולהכליל בתחלת השרש שהוא בחינת 'איה', שהוא שרש הכל ששם כלולים יחד

כל המדרגות שבעולם, ושם יכולין לחדש נשמתו ולצאת מדרגא לדרגא, ועל-כן מוכרחין שיהיה ירידה קדם העליה מדרגא לדרגא, כי על-ידי הירידה שיש לו על-ידי-זה הוא מחפש ומבקש 'איה מקום כבודו', ועל-ידי-זה כשזוכה לחפש ולבקש היטב, אז זוכה לעלות בתכלית העליה לבחינת 'איה', שהוא שרש הכל, ואזי חוזר וממשיך משם מבחינת 'איה' שרש הכל, הוא ממשיך משם חיות בבחינת מדרגה גבה יותר ועולה למדרגה הגבה יותר.

צריך האדם לעסוק בתורה ועבודה לגלות כבוד השי"ת בעולם

נמצא, שיש לכל אדם שני בחינות עבודות, עבודה אחת היא בחינת (ישעיה ו, א): "מלא כל הארץ כבודו", שזהו בחינת כל העשרה מאמרות שבהם נברא העולם, שמלבש בהם כבודו יתברך, שזהו בחינת כלליות התורה הכלולה בעשרת הדברות, שהם בחינת עשרה מאמרות אשר קיום התורה הקדושה היא בשביל כבודו יתברך, שהוא שרש התורה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (אבות ו, א): 'אין כבוד אלא תורה'. וצריך האדם לעסוק תמיד בתורה ועבודה בשביל כבודו יתברך, כדי לגלות כבודו על-ידי התורה הקדושה "וימלא כבודו את כל הארץ" (תהלים עב, ט).

כשעוסק במשא ומתן צריך לחפש איה כבוד השי"ת הנסתר בבריאה

וגם צריכין לעסוק במשא ומתן ודרך ארץ, ואז אין רואין כבודו יתברך, כי עקר התגלות כבודו יתברך הוא רק בהתורה ומצוות, ואז צריכין להחיות את עצמו בבחינה השניה הנ"ל, על-ידי שמחפשין ומבקשין אחר כבודו

יתברך בבחינת 'איה מקום כבודו', ועל-ידי בחינה זו יכולין להחיות את עצמו בכל דבר ובכל מקום, אפלו בדברי חל, כגון משא-ומתן וכיוצא. וגם אפלו כשנופלים חס ושלום, לדברים רעים לגמרי, גם שם אם יזכה לחוס על נפשו ויקים ככל המבאר במאמר הנ"ל, לבקש ולחפש אחר כבודו יתברך, אז יזכה לתכלית העליה, לבחינת 'איה', שעל-ידי-זה נתקפרין ונתתקנין כל העוונות בבחינת "ואיה השה לעלה", כמו שמבאר במאמר הנ"ל.

טוב תורה עם דרך ארץ' המגלים ביחד כבוד השי"ת בשלימות

וזה בחינת (אבות ב, ב): טוב תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משפחת עון - כי תורה ודרך ארץ הם שתי הבחינות הנ"ל, בחינת (ישעיה ו, א): "מלא כל הארץ כבודו", דהינו התגלות כבודו יתברך, שזהו בחינת עבודת התורה והמצוות. ודרך ארץ, הינו משא-ומתן ועסקי חל שאינם דברים שבקדשה, ששם אין רואין התגלות כבודו יתברך, אבל צריכין לעסק גם בהם. ושם צריכין לחפש ולבקש אחר כבודו יתברך, ואז מחיה את עצמו בבחינת "איה מקום כבודו", שהוא מאמר סתום, שהוא שרש הכל, שמגדל הסתרתו מקבלין ממנו חיות כל הקלפות והעוונות, אבל כשמחפשין ומבקשין 'איה מקום כבודו', אזי עולה בתכלית העליה לשרש הקדשה, ואזי נתבטלין כל העוונות והקלפות.

בעסק המשא ומתן לבד האדם בסכנה שישכח את ה' לגמרי

וזהו שיגיעת שניהם משפחת עון - כי צריכין שניהם: תורה ודרך ארץ - שהם שתי העבודות הנ"ל. ועל-ידי שניהם דיקא מבטלין העוונות, כי

משא־ומתן לבד בַּדַּאי אֵינוֹ כְּלוּם, כִּי אֶף־עַל־פִּי שֶׁיְכוּלִין לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ
גַּם שֵׁם אֶת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ עַד שֶׁיִּזְכֶּה לְתַכְלִית הָעֲלִיָּה, לְבַחֲנֵינָת 'אִיה', אֲבָל
אֶף־עַל־פִּי־כֵן הוּא מְקוּם סִפְנָה מְאֹד וְיְכוּלִין לְהִיּוֹת נִלְכָּד וְנִכְשָׁל שֵׁם, חֶס
וְשָׁלוֹם, כִּי בְּאֵמֶת מְבַחֲנֵינָת 'אִיה' מְקַבְּלִין כַּח כָּל הַחִיצוֹנִים מְגַדֵּל הַסִּתְרָתוֹ
וְהָעֲלָמוֹ. וְעַל־כֵּן בְּמִשְׁא־וּמִתָּן שֶׁמְקַבֵּל חַיּוֹת מְבַחֲנֵינָת 'אִיה' עַל־כֵּן הַקְּדוּשָׁה
נִעְלָמֶת שֵׁם מְאֹד, וּמְחַמֵּת זֶה בְּקַל יוּכַל לְהִיּוֹת נִלְכָּד, חֶס וְשָׁלוֹם, עַל־יְדֵי
עֲסָקֵי עוֹלָם הַזֶּה בְּמִשְׁא־וּמִתָּן וְדֶרֶךְ אֶרֶץ, וְחֶס וְשָׁלוֹם יִשְׁכַּח אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ
לְגַמְרֵי, כִּי שֵׁם הַקְּדוּשָׁה נִעְלָמֶת בְּבַחֲנֵינָת 'אִיה'. וְכִשְׁנִכְנָסִין לְשֵׁם, הֵינּוּ לְבַחֲנֵינָת
'דֶּרֶךְ אֶרֶץ' וּמִשְׁא־וּמִתָּן, שֶׁהֵם עֲסָקֵי עוֹלָם הַזֶּה, צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ שֵׁם
מְאֹד מְאֹד אוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ, וְאִזְ דִּיקָא יְכוּלִין לְמַצְאוֹ וְלַעֲלוֹת לְבַחֲנֵינָת 'אִיה'.

עי"ז שעוסק בתורה ומגלה כבוד השי"ת יזכור את
השי"ת גם בעסקיו

אֲבָל אִם חֶס וְשָׁלוֹם, לֹא יִזְכֶּה לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ כְּרְאוּי אַחַר כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרַךְ,
חֶס וְשָׁלוֹם - יִשְׁכַּח אוֹתוֹ לְגַמְרֵי. עַל־כֵּן מִי שֶׁרוּצֶה לַעֲסֵק בְּמִשְׁא־וּמִתָּן
וְדֶרֶךְ־אֶרֶץ, הוּא מְכַרְח לַעֲשׂוֹת תּוֹרָתוֹ קָבַע וּמְלַאכְתּוֹ עֲרָא, כִּי בְּהַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה שֵׁם הוּא בְּחֵינָת הַתְּגָלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרַךְ, וְעַל־יְדֵי־זֶה אֲפִלוּ כְּשֶׁיֵּצֵא
לְשׁוּק לַעֲסֵק בְּדֶרֶךְ אֶרֶץ וּמִשְׁא־וּמִתָּן, לֹא יִהְיֶה נִלְכָּד שֵׁם חֶס וְשָׁלוֹם, כִּי
יִזְכֶּה לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ גַּם שֵׁם אַחַר כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרַךְ מֵאַחַר שֶׁהוּא מְשַׁתְּדֵל
תְּמִיד לְגָלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבַּרַךְ, כִּי תּוֹרָתוֹ קָבַע שֶׁהוּא הַתְּגָלוֹת כְּבוֹדוֹ. וְעַל־כֵּן
אֲפִלוּ בְּעֵת שֶׁהוּא רְחוּק מִכְּבוֹדוֹ יִתְבַּרַךְ, דֵּהֵינּוּ בְּעֵת שֶׁעוֹסֵק בְּדַבְרֵי חַל, גַּם
שֵׁם יְחַפֵּשׁ בַּדַּאי 'אִיה' מְקוּם כְּבוֹדוֹ, וְעַל־יְדֵי־זֶה יִזְכֶּה לַעֲלוֹת בְּתַכְלִית
הָעֲלִיָּה.

ע"י משא ומתן מתוך חיפוש 'איה' עולה מדרגה
לדרגה ומבטל עוונותיו

וגם תורה לבד בלי שום דרך ארץ, גם כן אי אפשר, כי בהכרח צריך בכל פעם לעלות מדרגא לדרגא. ואז מכרח שיהיה לו ירידה קדם העליה, ואז בהכרח שיחיה עצמו בבחינת הבקשה והחפוש הנ"ל, שזהו בחינת עבודת המשא ומתן ודרך ארץ. ששם מבקשין ומחפשין אחר כבודו יתברך, שעל ידיה זוכין לתכלית העליה לבחינת 'איה', שעל ידיה נתבטלין כל העוונות, וזהו שיגיעת שניהם משפחת עון, כי על ידי שני הבחינות הנ"ל נתבטלין העוונות.

בגלות כבוד השי"ת נע ונד וצריך לחפש אחריו מאוד

וזה בחינת כל הגליות - שישראל הולכין בגולה והם נעים ונדים כצפור נודדת מן קנה, וכמו שהם נעים ונדים כמו כן, כביכול, קדשת כבודו יתברך נע ונד, כמו שכתוב (משלי כז, ח): כצפור נודדת מן קנה, שהם פנסת ישראל. כן איש נודד ממקומו - שאז צריכין לחפש ולבקש מאד מאד אחר כבודו ולשאל ולדרש בכל עת 'איה מקום כבודו', ואז אם תדרשנו ומצא לה בודאי, כמו שכתוב (דברים ד, כז-כט): "והפיץ ה' אתכם בעמים וכו', ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך, בצר לה ומצאוך" וכו'.

כי בעוונותינו הרבים, בעת הגלות, ובפרט עכשו בסוף הגלות בעקבא דמשיחא, אשר עכשו ההסתרה מתגברת מאד מאד באלפים ורבבות הסתרות שבתוך הסתרה, אשר כל נביאנו מימות משה וכל האבות - כלם

הסתכלו והתנבאו על הדורות האלו, על עצם הצרות אשר יקרה לנו באחרית הימים, חס ושלום. ועקר של כל הצרות הוא צרות הנפש, אשר נתרחקנו עכשו מהשם יתברך מאד מאד, אשר לא היתה כזאת מימי קדם.

עיקר הצרות בגלות הם גלות הנפש וגודל הסתרת כבוד השי"ת

כי באמת צרות בגשמיות אף-על-פי שבדאי עוברים עכשו על ישראל צרות רבות מאד ומסים וארנוניות רבים, אף-על-פי-כן צרות בגשמיות - כבר סבלו ישראל בדורות הקדמונים צרות רבות יותר ויותר כמה פעמים, כי היה כמה גרושין ושמדות והריגות ובריחות, וכיוצא בזה הרבה הרבה, רחמנא לצלן מעתה. אבל העקר שהתנבאו כל הנביאים על ימים האלה על חבלו של משיח, אשר כמה תנאים אמרו (סנהדרין צח): 'ייתי ולא אחמיניה' (הי רצון שיבוא המשיח, אבל שלא אראה אותו), וכיוצא בדברים האלה שהפליגו רבותינו ז"ל בעצם הצרות של אחרית הימים, העקר הוא צרות הנפש וגדל הסתרת כבודו יתברך שלא היתה כזאת בדורות הראשונים.

בתוקף הגלות צריך ליזהר מאוד לבקש איה מקום כבודו אע"פ שנפל למקומות הרעים לגמרי

על-כן עכשו בתקף הגלות האחרון בסופו צריך כל אחד ואחד, לזהר מאד לילה עם המאמר הנ"ל לקיים ככל הכתוב בו - לדרש ולבקש ולחפש מאד מאד בכל עת ובכל מקום אחר כבודו יתברך, וישאל ויבקש איה מקום כבודו. ואז אם יבקשנו וידרשנו היטב, יוכל בודאי למצוא יתברך

אֶפְלוּ אִם הוּא הַגְּרוּעַ שְׁבַגְרוּעִים, אֶפְלוּ אִם עֵבֶר מֵה שְׁעֵבֶר, וְגַם עֲכָשׁוּ הוּא בְּמָקוֹם שֶׁהוּא, אֶף-עַל-פִּי כֵן יִחַזַּק יָדוֹ תַּמִּיד לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ אוֹתוֹ יִתְבַּרַּךְ גַּם בְּמָקוֹמוֹ, אֶף-עַל-פִּי שֶׁנֶּפֶל לְמָקוֹמוֹת הָרָעִים לְגַמְרֵי שֶׁהֵם מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְפוֹת שֶׁכְּבוֹדוֹ יִתְבַּרַּךְ רְחוּק מִשָּׁם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁעִיָּה מֵב, ח): "כִּי כְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן", אֶף-עַל-פִּי כֵן יִצְטַעַר וְיִתְגַּעְגַּע וְיִדְרֹשׁ וְיִבְקֹשׁ וְיִחַפֵּשׂ 'אִיהַּ מְקוֹם כְּבוֹדוֹ, וְאִזִּי יִזְכֶּה לְעֵלוֹת בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה לְבַחֲנֵינָת 'אִיהַּ, שֶׁהוּא מְאֹמֵר סְתוּם, שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִין חַיּוֹת כָּל הָעֲשָׂרָה מְאֹמְרוֹת וְכָל הָעוֹלָמוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת וְכָל הַמְּדַרְגּוֹת בָּלָם.

המשכן היה מטולטל בלי קביעות מקום והוא בחינת
'איה'

זוהי בחינת מלאכת המשכן שנצטוו אחר מעשה העגל, כי המשכן הוא בחינת הקדשה הגבוהה הנ"ל, בחינת 'איה' שזוכין למצא על ידי הבקשה והחפוש שמתחפשים ומבקשין בעת שרחוקין מן הקדשה, והולכין נע ונד ומטלטל. כי המשכן לא היה לו קביעות מקום, ואז היתה, כפיכך בחינת הקדשה מטלטלת, ולא נודע איה מקום כבודו, רק "במקום אשר ישכן שם הענן שם יחנו בני ישראל", "ויש אשר יהיה הענן" וכו' (במדבר ט, י"ז).

עיקר התגלות כבוד ה' הוא בארץ ישראל, וכשחטאו
בעגל תיקונם היה להתעכב ולחפש 'איה מקום כבודו'

כי 'אלמלא לא חטאו ישראל היו נכנסין לארץ ישראל מיד', ששם עקר קביעות מקום קדשותו. ושם עקר התגלות כבודו יתברך, כי שם כל העשרה קדשות שהם בחינת עשרה מאמרות שבהם ברא העולם בשביל

כבודו יתברך, אך על־ידי שחטאו בעגל שהוא עבודה־זרה, שהוא מקומות המטנפים, ונפלו מאד ונתרחקו מכבודו יתברך מאד, על־כן היה תקונם על־ידי בחינה הנ"ל, על־ידי בחינת 'איה', שעל־ידי־זה מחיין את עצמן אפלו אם נופלין לעבודה־זרה, שהוא מקומות המטנפים.

'חיפוש' הכסף והזהב של המשכן תיקן את חטא העגל

וזה בחינת מלאכת המשכן שצוה השם יתברך - שיבנו משכן מכסף וזהב ונחשת ושאר חפצים של חל, אשר על־ידי רבוי הכסף והזהב עשו את העגל, וצוה עליהם השם יתברך שבמה שקלקלו - בו יתתקנו, ושיחפשו ויבקשו הקדשה שם דיקא, וכל איש יבקש ויחפש אם נמצאו אצלו כסף וזהב וכו', ויביא אותו למלאכת המשכן, ועל־ידי־זה דיקא בנו את המשכן שהלה עמהם ממקום למקום, ובכל מקום שעמד - שם קנה קדשה גבה שם, והיו נוהגים שם כל הדינים הנוהגים בבית המקדש, וזר היה אסור לכנס למקום שעמד שם המשכן, וכל הדינים.

כשפרקו המשכן היו מותרים הזרים ליכנס לשם כי הוא קדושה נעלמת מאוד

ואחר־כך כשפרקו את המשכן משם - היו מתרים כל הזרים, ואפלו טמאים לכנס לשם, כי זאת הקדשה הוא בבחינת 'איה', בחינת 'איה' מקום כבודו, כי הוא קדשה גבה ונעלמת מאד, עד שאי אפשר לידיע מקומו איה, רק במקום שזוכין למצאו כפי הבקשה והחפוש, שם זוכין שיתגלה קדשתו, ועל־כן לא היה להמשכן מקום קבוע, כי הוא בבחינת 'איה' מקום כבודו, ועל־כן נבנה המשכן מכסף וזהב ושאר חפצים שהם עסקי חל -

ועל-כן ל"ט מלאכות שבהם כלולים כל המשא-ומתן והעסקים, ממשכן גמרינו, כי קדשת המשכן הוא בחינת הקדשה הגבה שהיא בחינת 'איה', שזאת הקדשה נעלמת במשא-ומתן ול"ט מלאכות בכסף וזהב ושאר חפצים.

הזוכה לישיא עיניו ולשאול 'מאין יבא עזרי' בודאי יזכה לישועה מיד

וזה (תהלים קכא ב'ג): אֲשָׂא עֵינֵי אֶל הַהַרִים מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי עֲזָרִי מֵעַם ה' עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ - שָׂאף-על-פי שְׁהָאֲדָם בְּדִיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה, חס ושלום, ומנח במקום שמונח, ונדמה לו שאי אפשר לו בשום אופן לשוב אל השם-יתברך מעצם התגברות עוונותיו, שמתגברין עליו בכל פעם יותר ויותר וכו'. כמו ששכיח זה הדבר מאד ברב בני הנעורים, שעקר מה שאובדין שני העולמות הוא מחמת חלישות דעתם ויאושם, מחמת שרואין רחוקם ונפילתם העצומה שמתגברת בכל יום יותר, אבל מי שזוכה לשא עיניו למרום בכל מקום שהוא ולחפש ולבקש 'איה מקום כבודו', שזהו בחינת אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי - שאינו יודע באמת איך אפשר שיבוא לו עזר וישועה, מאחר שבכל יום יצרו מתגבר עליו. ועל-פי רב הוא מוסיף חטא על פשע, אבל אף-על-פי-כן כשמקים העצה הנ"ל, ושואל ודורש ומבקש ומחפש ונושא עין למרום בחינת אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי, אזי תקף עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ, כי בודאי יבוא לו ישועה על-ידי-זה, על-ידי הבקשה והחפוש לבד.

מאמר אמרי נועם

עד דלא ידע

מלכות הרשעה התגברה מאוד בימי אחשורוש - המן רצה להפיל את ישראל ע"י יניקתו מבחינת 'איה' - מרדכי לא התיימש וזעק בתוך העיר 'איה' - אסתר התפללה 'למה עזבתני - ע"י צעקת 'איה' קיימו וקבלו התורה מחדש - גם גדולת אחשורוש נתהפך לתורה קדושה

המן עמלק יונק מבחינת 'איה' והתגבר מאוד על ידי עיונות ישראל

וְכֹל זֶה הוּא בְּחִינַת פּוֹרִים שֶׁהוּא עֲנִין נִפְלֵא מְאֹד, כִּי אֵין שׁוּם קִדְשָׁה שֶׁל יוֹם טוֹב בְּאֵלוֹ הַיָּמִים, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן הוּא גְבוּהַ מִכָּל הַיָּמִים טוֹבִים, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל. אַךְ הוּא בְּבַחֲיָנָה הַנִּלְלָה, כִּי קִדְשָׁתוֹ גְבוּהַ מְאֹד, בְּבַחֲיַנַּת אִי"ה, שֶׁזּוֹכִין עַל־יְדֵי הַבִּקְשָׁה וְהַחֲפוּשׁ, כְּשֶׁנוֹפְלִים, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, לְבַחֲיַנַּת מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְפִּים, רַחֲמָנָא לְצַלְן - וְזֶה כָּל עֲנִין פּוֹרִים. כִּי הָמָן הִרְשָׁע, יִמַּח שְׁמוֹ, שֶׁהוּא קִלְפַּת עַמְלָק, בְּבַחֲיַנַּת "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלָק" (בַּמִּדְבָּר כֹּד, ט), שֶׁיּוֹנֵק מִבְּחִינַת בְּרֵאשִׁית־מְאֹמְר־סְתוּם בְּחִינַת אִי"ה הַנִּלְלָה, וְכִשְׁהוּא הַתְּגַבֵּר עַל־יְדֵי עֲוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּכְשְׁלוּ אֲזַי בְּנִשְׁיִם נִכְרִיּוֹת וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְצַלָּם וְכוּ' - זֶה בְּחִינַת עֲצָם הַתְּגַבְּרוֹת הַמְּקוֹמוֹת הַמְּטַנְפִּים. וְעַל־כֵּן הִיָּתָה אֲזַי עַת צָרָה גְדוֹלָה אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיָתָה, מִחֲמַת שֶׁהַתְּגַבְּרוּ בְּחִינַת מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְפִּים מְאֹד, עַד שֶׁלֹּא הָיָה שׁוּם תְּקוּנָה לְצִאת מֵהֶם, כִּי נִחְתָּם הַגְּזֵר־דִּין, וְלֹא הָיָה שׁוּם מְקוֹם לְגִשְׁתֵּי אֱלֹיו, לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים מִחֲמַת שֶׁנִּתְרַחֲקוּ מִכְּבוֹדוֹ

מאד, שִׁנְפְּלוּ לְבַחֲנֵינָת מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְנִים שְׂאִין־שֵׁם הַתְּגִלוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי "כְּבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֶן".

מרדכי לא התייאש ויצא בתוך העיר לזעוק ולחפש 'איה מקום כבודו'

אָבֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ חָמַל עָלֵינוּ וְהַקָּדִים רְפוּאָה לְמַכָּה, וְשָׁלַח לָנוּ אֶז מְרַדְכִי וְאַסְתֵּר, אֲשֶׁר בְּכַח צְדָקָתָם הַגְּדוּלָה הִצִּילוּ אוֹתָנוּ מֵמָה. כִּי מְרַדְכִי יָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה (אֶסְתֵּר ד, א) - שִׁידַע עַד הֵיכַן הַדְּבָרִים מְגִיעִים, שֶׁהַתְּגַבְּרוּ בַחֲנִינָת מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְנִים עַד שְׂאִינָם יוֹדְעִין כָּלֵל, אִיךְ לְמַצֵּא כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ לְרִצּוֹתוֹ וּלְפִיִּסוֹ, אָבֵל אֶף־עַל־פִּי־כֵן לֹא הִתְיַאֵשׁ אֶת עַצְמוֹ, וְהִלֵּךְ עַל פִּי הַדֶּרֶךְ הַנִּפְלֵא הַנִּל, "וַיֵּצֵא בְּתוֹךְ הָעִיר וַיִּזְעַק זְעָקָה גְּדוּלָה וּמְרָה" (אֶסְתֵּר שם), דִּהְיִינוּ שִׁיֵּצֵא וּבִקֵּשׁ וְחַפֵּשׂ "אִיָּה מְקוֹם כְּבוֹדוֹ", בְּבַחֲנֵינָת "אֲשׁוּטְטָה בְּשׂוֹקִים וּבְרַחְבוֹת אֲבִקְשָׁה".

אסתר היא בחי' הקדושה הגבוהה הנסתרת אך משם יונקים הקליפות

זוֹהוּ בַחֲנִינָת אֶסְתֵּר, שֶׁעַל־יְדָה הָיָה עֵקֶר הַיְשׁוּעָה וְהַנִּס, כִּי אֶסְתֵּר הוּא בַחֲנִינָת אִי"ה הַנִּל, שֶׁהוּא בַחֲנִינָת הַקְּדוּשָׁה הַמְּסֻתָּתֶרֶת, בַּחֲנִינָת "וְאֲנֹכִי הִסְתַּר אֶסְתֵּר" (דְּבָרִים לֹא, יח), זֹאת הַקְּדוּשָׁה שֶׁלְמַעְלָה מִכָּל הַקְּדוּשׁוֹת, שֶׁמִּמֶּנָּה מְקַבְּלִין כָּל הַקְּדוּשׁוֹת כָּל הַמְּאֻמְרוֹת וְכָל הַכְּבוֹד, בַּחֲנִינָת "אֶתָּה אֵל מְסֻתָּתֵר" (ישעיה מוה, טו), אִךְ מִגְּדֵל הַסְּתָרְתּוֹ וְהַעֲלָמוֹ, מִשֵּׁם דִּיקָא יוֹנְקִים הַחֲיִצּוֹנִים וְכָל מְקוֹמוֹת הַמְּטַנְנִים, שֶׁזֶהוּ סוּד בַּחֲנִינָת לְקִיחַת אֶסְתֵּר דִּיקָא לְבֵית אַחְשׁוּרוֹשׁ, שֶׁהוּא בֵּית הַסְּטְרָא־אַחְרָא שֶׁהָיָה מְלֵא גְלוּלִים.

**על ידי צעקת אסתר 'למה עזבתני' שהוא בחינת איה
חזרה לשורש קדושתה**

אף על־ידי עצה הנ"ל נצלה מהם, אף גם הצילה את כל ישראל, כי כשנכנסה לבית אחשוורוש שהיה מלא גלולים, אז צעקה בקול מר: "אלי אלי למה עזבתני" וכו' (תהלים כב, ב), שצה בחינת הבקשה והחפוש הנ"ל, בחינת אי"ה, שצועקים אי"ה איפוא אבקשה, מאחר שהסתרתי פניך ממני ועזבתני כנ"ל וכו', שצהו ממש בחינת הצעקה הנ"ל, "אלי אלי למה עזבתני רחוק מישועתי דברי שאגתי" וכו', ועל־ידי הצעקה הזאת בעצמה, שהוא בקשה וחפוש אי"ה וכו' הנ"ל, על־ידיצה בעצמה זכתה לעלות בתכלית העליה, עד שחזרה לשרש קדשתה שנמשך מבחינת אי"ה בקדשה, מבחינת בראשית מאמר סתום.

**על ידי צעקת איה זכו לקבל התורה מחדש ונתגלה
ביותר כבוד השי"ת**

וכשחזרה לקדשתה על־ידיצה בודאי ממילא נפלו ונתבטלו כל הקלפות, שהם המן וסיעתו שינקו משם, כן אין יניקתם אלא מהעלמה וההסתרה, שעל־ידיצה רוצים, חס ושלום להעלים לגמרי חיות הקדשה, עד שרצו לכלות את ישראל לגמרי. אבל כשמחפשין ומבקשין אי"ה וכו', שעל־ידיצה עולין לשם בתכלית העליה, אזי בודאי כל הקלפות נופלים ונתבטלים לגמרי, וישראל עולים בתכלית העליה, ומקבלים כל החיות וכל הקדשות וכל התורה משם, שצהו בחינת קבלת התורה אז בימי אחשוורוש, בחינת (אסתר ט, כז): "קימו וקבלו", שעקר התגלות התורה על־ידיצה,

כְּשֶׁחֻזְרִין לַעֲלוֹת לְשֵׁם עַל־יְדֵי הַבְּקִשָּׁה וְהַחֲפוּשׁ הַנִּ"ל, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה חוֹזְרִין וּמְשִׁיכִין הַתְּגָלוֹת הַתּוֹרָה מִשָּׁם, מִבְּחִינַת אִי"ה לְבְּחִינַת 'מֵלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ'.

שכרות של פורים עד דלא ידע נמשך מהצעקה להשי"ת קודם הפורים

זוהו בְּחִינַת עֶצֶם שְׂמֻחַת פּוּרִים, בְּחִינַת הַשְּׂכָרוֹת שֶׁל פּוּרִים, עַד דְּלֹא יָדַע דִּיקָא, כִּי עַל־יְדֵי גְדֹל הַצִּעָקָה הַגְּדוֹלָה וּמִרָה שְׂצוּעֵקִין קִדְּם פּוּרִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַבְּקִשָּׁה וְהַחֲפוּשׁ אִי"ה וְכוּ', עַל־יְדֵי־זֶה עוֹלִין בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה לְבְּחִינַת אִי"ה, שֶׁהוּא בְּחִינַת בְּרֵאשִׁית, בְּחִינַת כְּתָר עֲלִיוֹן, שְׁשֵׁם עֵקֶר הַשְּׂמֻחָה הַגְּדוֹלָה, וְשֵׁם הוּא בְּחִינַת 'עַד דְּלֹא יָדַע' וְכוּ', כִּי הוּא בְּחִינַת מְאֹמֶר סְתוּם, שֶׁהוּא סְתוּם וְנִעְלָם מְאֹד, כִּי הוּא לְמַעַלָּה מֵהַתּוֹרָה וְשִׁרְשׁ הַתּוֹרָה.

המן רצה להתגבר ע"י שער החמישים ומשם דייקא נפל ע"י צעקת מרדכי 'איה'

זוהו בְּחִינַת (אֶסְתֵר יד, ה): "יַעֲשׂוּ עֵץ גְּבוֹהַ חֲמִשִּׁים אַמָּה" וְכוּ', כִּי שְׁעַר הַחֲמִשִּׁים הוּא בְּחִינַת כְּתָר בְּחִינַת אִי"ה, אֲשֶׁר מְגַדֵּל הָעֲלָמוֹ, הַקְּלָפוֹת הֵם יוֹנְקִים מִשָּׁם, וְעַל־כֵּן רָצָה הֶמֶן לַעֲשׂוֹת עֵץ גְּבוֹהַ חֲמִשִּׁים אַמָּה דִּיקָא, כִּי רָצָה לְהַשְׁלִיךְ אֶת מְרֹדְכֵי מִשָּׁם דִּיקָא מִחֲמַת יְנִיקָתוֹ. וְהוּא לֹא יָדַע שְׂאֲדָרְבָּא! מִשָּׁם דִּיקָא הֵיטָה מִפְּלִתוֹ הַגְּדוֹלָה שֶׁל הֶמֶן, יַמּוּחַ שְׂמוֹ, כִּי מְרֹדְכֵי עַל־יְדֵי גְדֹל בְּקִשְׁתּוֹ וְחֲפוּשׁוֹ עַל יְדֵי צִעָקָתוֹ הַגְּדוֹלָה - זָכָה לַעֲלוֹת שָׁם בְּקִדְשָׁה בְּתַכְלִית הָעֲלִיָּה, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְבַּטַּל יְנִיקַת הַסְּטָרָא אַחֲרָא שֶׁהוּא

הָמוֹן וְכַנּוּ"ל, וְעַל־כֵּן מִשָּׁם דִּיקָא הֵיְתָה מִפְּלִתוֹ, וְעַל־כֵּן (שם ז, ט): "וַיִּתְּלוּ אֶת הָמוֹן עַל הָעֵץ אֲשֶׁר הֵכִין לְמוֹדְכֵי", כִּי דִיקָא מִשָּׁם הֵיְתָה מִפְּלִתוֹ הַגְּדוּלָּה.

המגילה מתחלת בסיפור התגברות מלכות הרשעה

מאוד

זוהי בחינת המגלה, שהיא גבוהה מאד מאד, ואין בה שום שם באתגליא, רק בראשי תבות וסופי תבות - זה בחינת איה הנ"ל, שהוא למעלה מהתורה, אבל הוא בהעלם גדול מאד. ועל־כן מתחלת המגלה מתכלית העלמות והסתרת כבודו וקדושתו יתברך, כי מתחלת "ויהי בימי אחשוורוש", ומדברת ומספרת הרבה מכבוד וגדלת מלכות הרשעה, שהיא כנגד כבוד מלכות דקדושה, ומספרת שהשתמשו בכלים של בית המקדש וכו', שכל זה הוא בחינת הסתרת כבודו, והולכת ומספרת מכל זה. ואחר־כך מספרת מלקיחת אסתר הצדקת לבית אחשוורוש, שהוא בית הסטרא אחרא וכו', כי כל זה הוא בחינת איה הנ"ל, שמשם היתה יניקת מלכות הרשעה וסיעתם.

ע"י הבקשה והחיפוש נתהפך כל הסיפור לתורה

קדושה מתחילה ועד סוף

וכשזכו אחר כך לתכלית העליה על־ידי הבקשה והחיפוש - נתהפך הדבר, כמו שכתוב (אסתר ט, א): "ונהפך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם" וכו', ואז נעשה מכל זה המעשה הזה תורה קדושה, שהיא המגלה הקדושה שנועשית מספור זה דיקא, כי עכשו נתגלה ששם דיקא נעלם קדושה גבוהה ונעלמת בחינת איה, שמשם שרש כל התורה, ועל־כן עכשו ממעשה זה דיקא תורה גבוהה, שהיא המגלה הקדושה, שמצותה

לקרותה מתחלה ועד סוף, כי על ידי זה מגלין בחינת אי"ה שמשם היתה
 יניקתם תחלה, ומשם דיקא היתה מפלתם וישועת ישראל, בחינת (שם ח,
 ט): "ליהודים היתה אורה" כו', אורה - זו תורה (מגלה טז), כי משם דיקא
 המשכת התורה.

פניני נועם

לפי התפילה כן זוכים להיות נכלל בתוך המשכן

ויביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל בליו קרסיו קרשיו
 בריחיו ועמדיו ואדניו (שמות לט, לג).

והמשכן נבנה מכמה וכמה דברים פרטיים, כי יש בו כמה קרשים וקרסים
 בריחים ועמודים ואדנים וכו' לולאות ומיתרים יריעות עליונות ותחתונות
 וקלעי החצר וכו'. וכל פלי המשכן שלחן ומנורה ומזבחות וכו'. וכל
 הפרטים שהיה בכל כלי, כגון כפתורים ופרחים וגביעים וכו' בהמנורה.
 ומסגרת של השלחן וקערותיו וקשותיו וכו' והכל באשר לכל הם בחינת
 תפלת ישראל. כי יש כמה וכמה תפלות ישראל שמתחברין יחד ונעשה
 מהם בחינת קרש למשכן. ויש שנעשה מהם בחינת ארון למשכן וכו'.

וזה בחינת משפחות ישראל שסביב למשכן, כי כלל משפחה זאת הם
 בחינת חלק זה מהמשכן, ומשפחה אחרת הם בבחינת פרט אחר מהמשכן.
 והעקר הוא התפלה שהיא עקר בחינת בנין המשכן. וכל אחד בפני תפלותיו
 בן הוא נשרש במשפחות ישראל שהם בחינת כלל המשכן וכליו.

(ליקוטי הלכות הל' נחלות הל' ד)